

РЕШЕНИЕ

№ 337

гр. Варна, 03.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Диана Д. Митева
Даниела Д. Томова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Въззивно търговско дело № 20233001000512 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството подлежи на разглеждане по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Приета е за разглеждане **въззивна жалба** на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“ АД, ЕИК 121076907 срещу решение № 131/04.08.2023 г. постановено по електронно дело 20233300100128 (ГД128/2023 г.) по описа на ОС-Разград, с което застрахователят е бил осъден на осн. чл. 432, ал. 1 от КЗ да заплати на М. Г. К. претендираното обезщетение за понесени неимуществени вреди поради смърт на майка й, причинени от застрахован по задължителна застраховка "гражданска отговорност" автомобилист в частичен размер от 150 000 лева, ведно със законна лихва от 08.07.2022 г. и са възложени разноските по делото.

Предварителните въпроси по допустимостта на производството и редовното сезиране на въззивния са разгледани в определение № 676/21.09.23г., обявено на страните ведно с неоспорения доклад на изложените подробни оплаквания по обжалвания първоинстанционен акт.

Въззивното застрахователно дружество, чрез юрисконсулт Р. Л., излага становище за неправилно прилагане на материалния закон и необносновани изводи на първоинстанционния съд, довели до нарушаване на принципа на справедливостта съгл. чл. 52 ЗЗД при определяне на размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата вследствие на смъртта на нейната майка – Виолетка Тодорова. Оспорва определения размер на обезщетението като крайно завишен, при отчитане на установените обстоятелства, които имат значение в конкретния случай за размера на вредите (възрастта на увредената и починала майка, формирано

ново семейство и дългогодишно самостоятелно ежедневие, отговорности и занимания на пълнолетната дъщеря, икономическите условия към момента на настъпване на застрахователното събитие – 2021 г.). Счита, че пълния размер от 250 000 лв, възприет от първа инстанция не съответства на размерите, определяни в сходни случаи от съдилищата и го намира за завишен в нарушение на закона до степен, надхвърляща обезщетителния характер на справедливо застрахователно плащане като достига до неоснователно обогатяване на пострадалата. Същевременно, с оплаквания за неправилна преценка на значението на нарушаването от пешеходката на правилата за движение при пресичане на забранителен сигнал на светофарна уредба, въззивника поддържа възражението си за съпричиняване на вредоносния сблъсък, като обосновава принос в съотношение от поне 60%. Оплаквания за неправилно приложен закон се сочат и по акцесорното искане за присъждане на законна лихва от момента на предявяване на искането за обезщетяване, като застрахователят счита че не носи отговорност докато не изтече срока за разглеждане на искането след представяне на всички необходими доказателства за произнасянето по отговорността на застрахования. С тези доводи, потвърдени бланкетно в писмено становище, въззивникът моли за отмяна на обжалваното решение в цялост и пълно отхвърляне на частичната претенция, евентуално за уважаването ѝ отчасти след редуциране на справедлив размер на обезщетението с доказан принос на пострадалата.

Насрещно, като **въззиваема страна**, чрез пълномощник адв. М. оспорва жалбата на застрахователя, като обосновава доводи за правилна интерпретация на установените факти както при прилагане на критериите за остойностяване по чл. 52 ЗЗД на понесените значителни по интензитет неимуществени вреди, така и при отричането на принос на противоправно поведение на пешеходката. В пледоарията си пред въззивния съд адвокатът обосновава доказаната отговорност на застрахователя за покриване на действително причинени от застрахования вреди, които следва да бъдат компенсирани в справедлив размер и моли за потвърждаване на основателното осъждане на въззивника.

Само въззивното дружество претендира разноски, уточнени по размер и основания в списък по чл. 80 ГПК (вх. № 7526/01.11.2023 г.).

За да се произнесе, въззивният съд съобразява следното:

Решението на първоинстанционния съд е действително (по критериите, възприемани в мотивите към ТРОСГТК по т. д. № 1/2011 г. на ВКС) и съответства в обжалваните части на предявен пряк иск на увредено от ПТП лице, срещу застрахователя на автомобилиста, причинил неимуществените вреди, в резултат на предизвикана смърт на пешеходец при сблъсък с МПС, управлявано от застрахования водач.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск на осн.чл.432, ал.1 от КЗ, за присъждане на част от 150 000 лева от застрахователно обезщетение, поискано, но неизплатено от ответника, като справедлив еквивалент за причинени неимуществени вреди по задължителната застраховка „гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 29.12.2021 г.. Ползващата се от застраховката дъщеря на починалата пешеходка В Т Т е основала претенцията си на твърдения за понесен силен емоционален стрес вследствие смъртта на

майка ѝ на 29.12.2021 г., настъпила в резултат на ПТП, предизвикано на 28.12.2021г. в гр. Разград от водача Ю М Ф, застрахована за управление на същия автомобил при ответното търговско дружество. Застрахователят е оспорил в отговора по исковата молба изцяло фактическия състав, пораждащ отговорността на водача и размера на паричния еквивалент за понесените болки и страдания, като е заявил изрично и евентуално възражение за съпричиняване на вредите от пострадалата, която е преминала по обозначена пешеходна пътека, въпреки светлинна сигнализация забраняваща пресичането.

Обжалваното решение изцяло кореспондира на тези процесуални действия на страните и съдът го намира за допустимо. По делото е нямало спор, че към момента на уведомяване на застрахователя за увреждащото събитие, разследването за престъпен характер на вредоносното деяние на автомобилиста не е било приключено, но същевременно срокът за разглеждане на претенцията за обезщетяване на вредите е изтекъл без застрахователят да е съобразил и представена по-късно от пострадалата присъда №20/23.11.2022г. по НОХД№302/2022г на ОС-Разград, с ясно установени факти за поведение на застрахован водач и починалата пешеходка. Затова съдът намира за установен интересът на неудовлетворена от застрахователя ползваща се от задължителна застраховка увредена пряка родственица на починалата пешеходка, да търси от съда разрешаването на спора за дължимост на застрахователното обезщетение, ведно с акцесорни към него лихви.

Съдът, след преценка на изложените в жалбата оплаквания, съобразно чл.269 от ГПК, и представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оплакванията на страните визират както присъдената част от 150 000лв, така и горница над нея, съответна на поне 250 000лв., за която първата инстанция е приела дължимост поради отхвърленото възражение за съпричиняване на вредоносното събитие от пострадалата. тъй като макар с частичния иск да не се формира сила на присъдено нещо по непредявения размер, окончателно се установява основанието на присъдения дълг, а част от пораждащия го фактически състав е степента с която всеки от участниците в събитието е допринесъл за вредоносния резултат(т.2 от ТРОСГТК 3/2016 ОСГТК, ТРОСГТК1/2021 на ВКС). Останалите елементи от основанието на отговорността на застрахователя не са спорни, тъй като липсват оплаквания по договарянето на покритието на отговорността на водача, управлявал застрахования автомобил и родствена връзка на починалата пешеходка с от претендиращото обезщетение лице – нейна дъщеря. Неоспорими, на осн. чл. 300 ГПК са и установените престъпни обстоятелства с присъдата на наказателния съд, включващи както причиняването на смъртта на майката на ищцата като пряк съставомерен престъпен резултат от непредпазливото деяние на Ю М Ф, така и характеризиращите неправомерното поведение на осъдената автомобилистка нарушения на правилата за движение по пътищата. Затова и въззивният съд не може да променя така установените факти: смърт на 71 г. пешеходка настъпила в следствие на удар от автомобил „БМВ“ с рег. № XX XXXX XX на 28.12.2021 г. в гр. Разград, в лява част от пешеходна

пътека; неизпълнение на задължението на осъдената Фахредин, да следи с необходимото внимание пътната обстановка и да се съобрази с потенциалната опасност в участък на обозначена и регулирана със светлинен сигнал пешеходна пътека, към който се приближавала с разрешена за населено място скорост, по ляво пътнo платно и въпреки че е можела да забележи приближаваща се пешеходка, не изпълнила задължението си да намали достатъчно скоростта и да спре, след като пострадалата В Т Т е започнала пресичането без да е натиснала бутона на сфетофара, забраняващ движението на автомобилите.

Допълнително пред първоинстанционния съд е събрано заключение на автоексперт, който въз основа на безспорните факти по механизма на увреждането и фиксираните в огледен протокол обективни характеристики на местопроизшествието (пешеходна пътека, повдигната в предния си край, сигнализирана с пътен знак Д17 и със светофарна уредба с постоянно включен зелен сигнал за автомобили, и възможност за ръчно включване на светлинен сигнал за преминаване на пешеходци) и пътна обстановка (тъмна част от денонощието, влажно платно, наличие на лека мъгла, намалена видимост и слабо осветяване от уличното осветление на десния край на пътното платно) е дал заключение за възможностите за предотвратяване на инцидента в различни хипотези на поведение на двете участнички. Според вещото лице, пострадалата е започнала пресичане на платното за движение в посока от дясно-наляво по пешеходната пътека при светещ зелен сигнал за движението на автомобилите и е изминала под светлината на фаровете на приближаващия се лек автомобил последните 3.2 м. от общо извървяните със спокоен ход 5.2 м. до удара. През цялото време на своето движение, пресичащата жена е имала ясна видимост към платното и е можела да възприеме приближаващия се с невисока скорост около 32 км./ч. и включени светлини автомобил, но нито го е пропуснала, нито е включила сфетофарната уредба, за да оповести намерението си да ползва пътеката. Съответно за осъдената Фахредин, опасността е възникнала едва когато фаровете на нейния автомобил са осветили преминаващата по пътеката жена, но тъй като не е следила пътната обстановка с изискуемото повишено внимание, не е реагирала навреме на опасността. Според установените в наказателното разследване по официално удостоверените следи на местопроизшествието и действие на физични закони обстоятелства, сблъсъкът е резултат от забавената реакция на водачката, която е задействала спирачна система когато пешеходката е била на отстояние 13 м., въпреки че е можела да я възприеме още при попадането ѝ в осветената от фаровете част на отстояние 21-35 м. Без това забавяне с около 1-2 секунди, допуснато поради непредпазливото нарушение на правилата за управление с постоянен контрол на пътната обстановка, аварийното спиране е можело да се довърши преди да настъпи вредоносния удар. Според убедително обоснованото заключение на автоексперта, ПТП е можело да бъде предотвратено не само със своевременна реакция на появата на пешеходката в осветената зона на пътеката, но и със спиране на движението на самата пешеходка във всеки един момент докато не е достигнала дясната част от платното.

При така установените факти не може да се обоснове извод за липса на каквото и да е противоправно поведение на пострадалата, което да е улеснило

настъпването на ПТП. Напротив, пропускът на пешеходката да използва специалното устройство, с което да обяви на автомобилистите своето намерение да ползва регулирана със светлинен сигнал пешеходна пътека, несъмнено е увеличил опасността за преминаване, тъй като при възприемане на промяна на сигнала на светофара от зелен в червен, водачката Фахредин би имала много по-дълъг период от време за да съобрази своята принципно невисока и разрешена скорост с нуждата да спре преди пътеката и тогава критичното забавяне на реакцията ѝ на опасността би било изцяло без значение. Само по себе си правото на пешеходеца да ползва за пресичане обозначените пешеходни пътеки е обусловено от специалните хипотези на чл. 113 ЗДвП (т. 6, б. "б" ТРОСНК 2/2016 ВКС), а те изискват да се спазва и сигнала на пътния светофар. Затова въззивният съд (в отклонение от мотивите на първата инстанция) намира за изцяло неприложимо правилото на чл. 119 ал.5 ЗДвП, относимо към нерегулирани със светлинен сигнал пешеходни пътеки. Няма нарушение от страна на водача на чл. 120 ЗДвП, тъй като, както при приближаване към обозначеното място за пресичане, така и в началото на движението на пешеходката през неосветената част от платното, светофарната уредба е подавала сигнал, разрешаващ преминаване на МПС през пътеката. Затова този потенциално „рисков“ участък от пътя правомерно е можело да се възприема от водачите на МПС като безопасен при движение със скорост в рамките на разрешената, респективно едва изненадващата поява на пешеходката в осветената от фаровете зона е провокирала и нужда от спешна реакция, с която осъдената водачка не се е справила своевременно. При това положение не може да се отрече като пораждащ опасността на пътя фактор и неправомерното поведение на пешеходката, и то в степен която е поне равна по значение на нарушението на водача на МПС. Вярно е, че от една страна самата пешеходка в много по-голяма степен е можела да предотврати резултата от опасността (не само като преустанови движение, изчака, спре и пропусне движещия се в лява лента автомобил), но и да изключи самата ѝ поява (ако е включила сигнала и е предупредила автомобилиста за предстоящо пресичане). От друга страна обаче, изискванията на закона за полагане на грижа от автомобилистите са значително завишени и особено в градски условия и понижена видимост от тях се очаква концентрация на вниманието и предпазливост при избор на скорост, адекватна и на внезапни и непредвидени до появата им опасности. Затова въззивният съд отчита равна по степен значение на нарушенията, допуснати от двамата участници, които пряко са повлияли върху възникване на повишената опасност, реализирана при пресичането на траекториите на движение на пешеходката и автомобила. Възражението за съпричиняване на крайния вредоносен резултат от починалата пострадала в съотношение на 50% е доказано. Оплакването на въззивника по това възражение е основателно, а това налага да се преоцени като размер дължимото от застрахования водач обезщетение, редуцирано само до половината от обема на така съпричинените вреди (чл. 51 ал. 2 ЗЗД).

При това положение присъдената от първата инстанция част от 150 000лв. би била адекватна не на имуществен еквивалент от 250 000лв. колкото е обосновал в мотивите си първоинстанционният съд, а на поне 300 000лв. Оплакванията на въззивника са основателни и това налага въззивният състав да изложи своята самостоятелна преценка по

обстоятелствата, определящи размера на обезщетението.

От показанията на свидетелите К Г Н и П Г М, основани на преките и непосредствените им впечатления, и приложените писмени доказателства(решение № 393/08.09.1983 г. на ОС – Разград), се установява, че ищцата е живяла с разведената си майка си до навършване на 26-годишна възраст, когато сключила брак и създала собствено семейство, от което са родени две деца. Показанията съдържат сведения за продължило между починалата и ищцата общуване и след този момент, като Виолетка Тодорова, живееща отделно в същия град, а през лятото на село, посещавала дома на ищцата през празници и я подпомагала отглеждането на внуците. Свидетелките описват типични за близки роднини битови и емоционални връзки, изградени чрез дългогодишни грижи на единствен родител към дете, съхранени и след достигане на пълнолетие като вече равнопоставено споделено общуване между възрастни до 2005г., а в последствие трансформирани и продължени в следващите 15 години в рамките на по-широк кръг на общуване, включващ вече и новото семейство на дъщерята, като и в този последен етап от развитие отношенията с майката се характеризират с активни контакти и взаимопомощ, макар и не толкова интензивни, както в предходните години на общо ежедневие. Преки впечатления от изживяванията на ищцата при трагичния инцидент има свидетелката Матева, която като близка роднина (братовчедка) е наблюдавала негативни промени в психическото и емоционалното състояние на дъщерята, като описва обичайни прояви на скръб от внезапната смърт на майката и признания за самообвиняване за случилото се, тъй като инцидентът бил настъпил след посещението на майката в дома на дъщерята.

При така установените факти, съдът намира за доказани следните обстоятелства, които следва да се преценят при определяне на обезщетението за неимуществени вреди в този случай: психическите страдания са резултат от изключително интензивно, но за кратък период стресово изживяване на внезапността и необратимостта на загубата на общуване с вече възрастен родител, последвано от типична траурна реакция на адаптация, като не са налице данни, че са породени особено значими последици за личността; загубата е настъпила в момент от живота на дъщерята, която е навлязла в период на социална зрялост като възрастен индивид (42 год.), формирал потесен личен кръг на близост в собствено отделно домакинство и социален кръг. Преди настъпване на инцидента е бил реализиран по-значителния обем на обичайно емоционално и социално общуване с възходящ, а с напредване на възрастта както на майката, така и на дъщерята предполагаемите възможности за такова общуване, ако не беше прекъснато с преждевременната смърт, все повече би трябвало да се характеризира с емоционалното удовлетворение на нужда от насрещно демонстриране на уважението и грижа към родителя, достойно изпълнил социалната си функция.

Като се има предвид, че вредите, не се ограничават само до изживените в момента на самото трагично събитие болки и страдания, а продължават, макар и с намаляваща интензивност, да характеризират живота на дъщерята и ще влияят негативно на емоционалната ѝ сфера като отражение на осъзнатото ѝ лишаване от това остатъчно общуване, съдът намира, че дължимото

обезщетение за неимуществени вреди следва да се определи в размер на сумата от 120 000 лева.

Този размер съдът възприема именно като справедливото обезщетение, гарантирано в чл. 493а ал. 3 и 4 КЗ, вр. чл. 51 ал.1 и чл. 52 ЗЗД за конкретно доказаните страдания на дъщеря, лишена внезапно от бъдещо общуване с възрастната си майка, според критериите за оценка на неимуществени вреди, така както са установени в задължително тълкуване (т. 2 от ППВС № 4 /25.05.1961 г.), изцяло приложимо и при действаща уредба на отговорността на автомобилисти, покривана при задължителна застраховка. За разлика от други случаи на определяне на значително по-големи размери на обезщетения при прекъсвания на емоционални връзки, чието съдържание не само не е било изчерпено, но и подлежи на осъзнаване като особено значима невъзвратима липса (каквито са загуби на родител от зависими или малолетни лица, загуба на пълнолетни деца от имащи нужда от грижи възрастни родители, загуба на съпрузи в напреднала възраст и други подобни), както и от случаите на особено тежки по интензитет или продължителност прояви на траурна скръб, в конкретния случай тази стойност е адекватна за комплексната оценка на конкретните обективни измерения на иначе абстрактното понятие за справедливост (Решение № 139 от 14.01.2020 г. на ВКС по т. д. № 2135/2018 г., I т. о., ТК). Тя отразява както вече не толкова тясна фактическа близост в изградената между дъщеря и майка емоционална връзка и продължителността на съществуването до момента общуване, така и възможностите за компенсиране на липсата му в бъдеще с налични връзки вече формирани в потесен нов семеен кръг в който се концентрира бита на 42 г. дъщеря.

Като допълнителен критерий за фиксиране на паричен израз на справедливата компенсация се отчитат и икономическите фактори като конкретния стандарт на живот в страната, една от проявните форми на която са и нормативно определените лимити за отговорността на застрахователя, независимо, че те сами по себе си не са пряк израз на принципа за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД. Посоченият размер, съдът съобразява както с нивата на застрахователно покритие за неимуществени вреди за процесния период, които не са променяни от 2018г. така и с икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането през 2021г., като отчита, че с определената от съда сума се достига стойност, надхвърляща 15 пъти средно годишен общ доход на лице от домакинство (7 705 лв. към 2021г. по данни на НСИ) и завишаването му ще накърни справедливият баланс между претърпени вреди в резултат на деликта и паричното измерение на нуждата от обезвреда, и вместо справедливо компенсиране би формирало средство за неоснователно повишаване на стандарта на живот на увреденото лице.

В заключение въззивният съд преценява, че след редуциране наполовина поради съпричиняването, основателният размер на претенцията на ищцата не следва да надхвърля 60 000 лева. До този размер може да се уважи предявения иск и съответно обжалваното решение съответно на този извод – да се потвърди.

За горницата до поисканата част от 150 000 лева липсва основание за присъждане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди и неоснователната претенция следва да бъде отхвърлена. Постановеното за

тази горница осъдително решение следва да бъде отменено.

Според установената вече трайно съдебна практика (решение № 50102 от 20.10.2022 г. на ВКС по т. д. № 1428/2021 г., II т. о., ТК, решение № 72 от 29.06.2022 г. по т. д. № 1191/2021 г. на I т. о.) отговорността на застрахователя за собствената му забава е диференцирана в чл. 497 КЗ от отговорността му за забава, като функционално обусловена от отговорността на делинквентата - чл. 494, т. 10 КЗ, чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ, вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 3, вр. с чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ, но това се отнася само за различното третиране на основаниято на материалното право в различните периоди на неудовлетворяване на кредитора. След изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, основаниято се променя, без това да изисква в диспозитива на решението по прекия иск принадлежащите към застрахователното обезщетение лихви да се отграничават по период и размер за двете основания, формиращи последователно акцесорното вземане за забава върху една и съща главница, дължима от застрахователя. Затова въззивният съд се солидаризира с извода на първата инстанция за дължимост на поисканата именно от дата на уведомяване на застрахователя акцесорна законна лихва – 08.07.2022 г. Данни за забава на ползващото се от застраховката лице, която да изключва собствената забава на застрахователя няма, тъй като макар извънсъдебната претенция да е била отправена преди да е било приключено разследването на транспортното престъпление, застрахователят е изискал от увреденото лице документи, с които то не е можело да разполага, а след като на 04.10.22г. са му били предоставени исканите сведения от разследващите органи, той е предпочел да поеме риска от натрупващата се забава, като е отказал да определи по своя преценка обезщетение за вредите от смъртта на пешеходката.

По разноските:

Промяната на резултата от делото по същество налага ревизиране и на разпределението на отговорността за разноски и за двете инстанции. В полза на ищцата не са били определяни разноски, но са присъдени възложените на насрещната страна дължими такси за целия размер на претенцията. Размерът им следва да се намали до само 2400лв. (съответно на основателната част от иска).

Въззивният съд констатира, че в списък, представен пред първата инстанция ответникът е посочил разноски за възнаграждение на вещо лице и пътни разходи за явяване на свидетел в размер на 560лв., както и още 30 лв. за юрисконсултско възнаграждение. В полза на тази страна следва да се присъдят само 354лв., съразмерно на неоснователната част от предявената претенция (90000/150000).

В същото съотношение въззиваемата страна следва да понесе и отговорност за разноски в настоящата инстанция. Списъкът на тази страна се изчерпва с 3000лв такса за обжалване и 100лв юрисконсултско възнаграждение, от които само част от 1860лв. следва да бъде платена от въззиваемата страна. Разноски за настоящата инстанция по неоснователната част от въззивното обжалване не са претендирани и не се определят

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл. 271 ГПК, съставът на

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 131/04.08.2023 г. постановено по електронно дело 20233300100128 (ГД128/2023 г.) по описа на Окръжен съд – Разград в частта, с която „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, е осъдено да заплати на М. Г. К. горница над сума от 60 000 лева до 150 000 лева, претендирана като част от обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от застрахован по задължителна застраховка "гражданска отговорност" автомобилист, както и в частта с която ответникът е осъден да заплати дължима държавна такса над 2400лв. до 6000лв. в полза на ОС – Разград, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на М. Г. К., ЕГН ***** от гр. Разград, ж.к. „Васил Левски“ 2, вх. В, ет. 2, ап. 40 срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Средец“, ул. „Стефан Караджа“ № 2 за заплащане на разликата над сумата от 60 000 (шестдесет хиляди) лева до 150 000 лева, претендирани като част от дължимо застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на нейната майка В Т Т в резултат на ПТП, настъпило на 28.12.2021 г., съпричинено от водач на л. а. марка „БМВ“, модел „525Д“ с рег. № XX XXXX XX, застрахован при „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 08.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 131/04.08.2023 г. постановено по електронно дело 20233300100128 (ГД128/2023 г.) по описа на Окръжен съд – Разград в останалата обжалвана част, с която е присъдена сумата от 60 000лв, представляваща пълен размер на дължимото застрахователно обезщетение, редуцирано съразмерно на приноса на пострадалата, както и в частта, с която ответникът е осъден да заплати в полза на ОС – Разград дължима държавна такса от 2400лв.

ОСЪЖДА М. Г. К., ЕГН ***** от гр. Разград, ж.к. „Васил Левски“ 2, вх. В, ет. 2, ап. 40 да заплати на „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Средец“, ул. „Стефан Караджа“ № 2 на осн. чл. 78 ал. 3 ГПК:

сумата 354 лв. (триста петдесет и четири лева), представляваща част от направени в първа инстанция съдебно-деловодни разноси, съразмерно на неоснователна част от иска;

сумата 1 860 лв. (хиляда осемстотин и шестдесет) лева, представляваща част от направени разноси в настояща инстанция, съразмерно на основателна част от въззивната жалба.

Решението подлежи обжалване при условията на чл.280 от ГПК пред Върховен касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____